

Γ) Πολιτική Παγκοσμιοποίηση -(α) Θεωρία και Πρακτική

Όταν αναφέρομαι στην Πολιτική Παγκοσμιοποίηση σήμερα, φυσικά εννοώ την Αμερικανική Πολιτική Παγκοσμιοποίηση, την στιγμή που οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής είναι αναμφισβήτητα η μόνη και η μοναδική Πολιτική, Οικονομική και Στρατιωτική Υπερδύναμη πάνω στον πλανήτη, εξασκώντας αυτόν τον “ιστορικό ηγεμονικό ρόλο” από τα τέλη του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου.

Στην διάρκεια του 20ου αιώνα , η Σοβιετική Ένωση προσπάθησε να αναδειχθεί μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, σε μια Πολιτική, Οικονομική και Στρατιωτική Υπερδύναμη, παρασκευάζοντας την προσωπική της Πολιτική Παγκοσμιοποίηση σαν την πιο ισχυρή και καλύτερα οργανωμένη γεωπολιτική βάση του Διεθνούς Κομμουνισμού. Καθόρισε άμεσα τις κοινωνικο-πολιτικές και τις κοινωνικο-οικονομικές δομές πολλών κρατών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, όπως της Πολωνίας, της Ουγγαρίας και της Ανατολικής Γερμανίας. Επίσης, επηρέασε έμμεσα τις κοινωνικο-πολιτικές και τις κοινωνικο-οικονομικές εξελίξεις μη Δυτικών κρατών όπως της Κίνας, του Βιετνάμ, της Βόρειας Κορέας και της Αιγύπτου. Αυτό το σχήμα της Κομμουνιστικής Παγκοσμιοποίησης που πρωτοστάτησε η Σοβιετική Ένωση μετά την Ρωσική Επανάσταση του 1919, τελικά δεν επικράτησε, λόγω της πολιτικής ανόδου της Κομμουνιστικής Κίνας μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, το μη-Δυτικό ιδεολογικό αντίβαρο της Σοβιετικής Ένωσης, και φυσικά σαν φυσική κατάληξη της πολιτικής και οικονομικής αποσύνθεσης της ίδιας της Σοβιετικής Ένωσης μετά το 1990.

Το κείμενό μας για την Πολιτική Παγκοσμιοποίηση που καταστρώθηκε και προωθήθηκε από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, αποτελείται από 3 μέρη.

Το πρώτο μέρος περιγράφει την πολιτική εξέλιξη των Ηνωμένων Πολιτειών από την ίδρυσή της το 1776 ως τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Προβάλλει ιστορικά πώς οι Ηνωμένες Πολιτείες λειτούργησε σαν μια “τυπική” Δυτική Ιμπεριαλιστική Πολιτική Δύναμη, της οποίας η συνταγματική ταυτότητα μιας Δυτικής Δημοκρατίας (Republic) στην εφαρμογή της , δεν ανταποκρινόταν στις τρεις βασικές αρχές μιας φιλελεύθερης πολιτικής ιδεολογίας, που είναι η Ελευθερία, η Ισότητα και η Αδελφότητα, σε προσωπικό και σε κοινωνικό επίπεδο!!!

Το δεύτερο μέρος της ανάλυσής μας για την Πολιτική Παγκοσμιοποίηση θα αναφερθεί στα πρώτα στάδια του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού σχετικά με της Αμερικανικής κυβέρνησης την πολιτική της υποταγής, της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης των Πρώτων Ινδιάνικων Εθνών της Βορείου Αμερικής και των Αφροαμερικανών σκλάβων κάτω από την διοίκησή της.

Το τρίτο μέρος του κειμένου μας για την Αμερικανική Παγκοσμιοποίηση ιστορικά αρχίζει μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και φτάνει μέχρι σήμερα. Ταξινομεί και περιεργάζεται τα πολιτικά εργαλεία, τις πολιτικές και τις στρατηγικές που έβαλε σε εφαρμογή η Αμερικανική Κυβέρνηση για να εγκαταστήσει, να διατηρήσει και για να ενισχύσει το “διεθνές ηγεμονικό κύρος” της, σαν την μόνη Παγκόσμια Υπερδύναμη, πολιτικά,στρατωτικά, οικονομικά και πολιτιστικά!!!

Θα ξεκινήσω αυτό το μέρος του κειμένου μας μ'ένα κάπως ανορθόδοξο τρόπο, καταγράφοντας περιληπτικά δύο ιστορικές αφηγήσεις των οποίων η υπαρξιακή σημασία, σχετίζεται άμεσα με την σημερινή Παγκοσμιοποίηση. Ο τελικός σκοπός αυτής της σύγχρονης Παγκοσμιοποίησης είναι για ένα μηδαμινό σύνολο ατόμων να πετύχουν να εξασφαλίσουν τον “απόλυτο” και “ολοκληρωτικό” έλεγχο όλων των πόρων της υφής του, των ανθρωπίνων και των φυσικών πόρων, όπως και των συναισθημάτων και των σκέψεων του ατόμου!!! Δηλαδή, να επιβάλλουν μια Ολοκληρωτική Παγκόσμια Τάξη(New World Order), παρόμοια με αυτή που περιέγραψε ο George Orwell στο βιβλίο του, “1984”, ή αυτό που πρόβαλε το έργο επιστημονικής φαντασίας του Hollywood, “Matrix I”, των αδελφών Wachowski το 1999.

Η πρώτη μας ιστορική αφήγηση αφορά έναν διάσημο Αρχαίο Ελληνικό Μύθο που μιλάει για τον Βασιλιά Μίδα και το “χρυσό άγγιγμα” του. Αυτός ο μύθος εξηγεί την “ανθρώπινη παραφροσύνη” και την “ανθρώπινη τραγωδία” που προκύπτουν από την “ανθρώπινη απληστία” και την “ανθρώπινη φιλαργυρία”. Αυτόν τον “ανθρώπινο υλισμό” που υπονομεύει την πραγματική ανθρώπινη ευτυχία και την ψυχική γαλήνη, ανθρώπινες καταστάσεις που θα πρέπει να είναι ελεύθερες και διάχυτες, δίχως καμία προσωπική επιβάρυνση ή θυσία!!!

Αυτός ο Αρχαίος Ελληνικός Μύθος εξιστορεί τα εξής:

‘Ο Μίδας ήταν ο ισχυρός και πλούσιος βασιλιάς της Φρυγίας, μια ευημερούσα χώρα στην Μικρά Ασία. Ζούσε μέσα σ'ένα πολυτελές παλάτι με την μοναδική του κόρη, που την λάτρευε γιατί ήταν το μοναδικό παιδί του. Αν και ο Μίδας ήταν ένας πολύ δυνατός και

πλούσιος ηγέτης, πάντα πίστευε πως η ανθρώπινη ευτυχία πηγαζε από την απόκτηση και την συσσώρευση χρυσού. Ο χρυσός ήταν το πάθος του!!!

Μια μέρα, ο Διόνυσος, ένας από τους πιο εκλεκτούς θεούς του Ολύμπου, περνούσε μέσα από το βασίλειο του Μίδα, ταξιδεύοντας στην Μικρά Ασία, την πατρίδα του. Ο Διόνυσος ήταν ο Ολύμπιος θεός του κρασιού και της διασκέδασης. Ένας από τους αιθέριους συντρόφους του, ο σάτυρος Σειληνός, στην πορεία του ταξιδιού, ξεχάστηκε και έμεινε πίσω. Σαν συνέπεια, ο Σειληνός αποφάσισε να πέσει για ύπνο σ'έναν από τους διάσημους κήπους του Μίδα με τριανταφυλλιές. Το επόμενο πρωί, ο βασιλιάς Μίδας ανακάλυψε τον Σειληνό να κοιμάται στον κήπο του και αμέσως τον αναγνώρισε και τον προσκάλεσε να μείνει στο παλάτι του για μερικές μέρες.

Τελικά, ο βασιλιάς Μίδας οδήγησε τον Σειληνό πίσω στον Διόνυσο. Ο Ολύμπιος θεός ένοιωσε ευγνωμοσύνη για την φιλοξενία του βασιλιά προς τον αγαπημένο του σύντροφο, και του υποσχέθηκε πως θα του εκπλήρωνε την όποια επιθυμία του. Μετά από αρκετή σκέψη, ο Μίδας ζήτησε από τον Διόνυσο να του χαρίσει την δύναμη να μπορεί να μετατρέπει σε χρυσό ότι ο ίδιος άγγιζε. Ο Διόνυσος συμβούλεψε τον Μίδα να σκεφτεί προσεκτικά τις επιπλοκές αυτής της επιθυμίας του, αλλά ο Μίδας έμεινε αμετακίνητος στην θέση του. Ο Διόνυσος δεν είχε άλλη επιλογή παρά να εκπληρώσει την επιθυμία του, λέγοντάς του ότι από την επόμενη μέρα, ότι θα άγγιζε θα άλλαζε σε χρυσό.

Όταν ο Μίδας ξύπνησε το πρωί, έσπευσε να διαπιστώσει αν αυτό που είχε ζητήσει από τον θεό είχε πραγματοποιηθεί. Έτσι, πήγε και άγγιξε το τραπέζι του, που αμέσως μετατράπηκε σε χρυσαφένιο. Ήταν τόση η χαρά του, που άρχισε να περιφέρεται γύρω σε όλο το παλάτι, πιάνοντας διάφορα αντικείμενα. Μετά από αυτή την αγωνία και την ένταση, κάθισε στο τραπέζι του να πάρει το πρωινό του, κόβοντας ένα τριαντάφυλλο για να το μυρίσει. Το τριαντάφυλλο αμέσως μεταμορφώθηκε σε χρυσαφένιο και πλέον δεν είχε κανένα άρωμα. Ο Μίδας τότε σκέφτηκε πως θα μπορούσε να μυρίζει τα λουλούδια δίχως να τα πιάνει.

Την επόμενη στιγμή, ο Μίδας έκοψε μια ρόγα σταφυλιού να την δοκιμάσει, αλλά και αυτή έγινε χρυσαφένια, και έτσι δεν μπορούσε να γευτεί το σταφύλι. Το ίδιο συνέβηκε μ'ένα κομμάτι ψωμί και μ'ένα ποτήρι με νερό. Ο Μίδας τότε τρομοκρατήθηκε και απεγνωσμένα άρχισε να κλαίει και να οδύρεται. Η μοναδική του κόρη άκουσε τα αναφιλητά του πατέρα της και μπήκε στο δωμάτιό του για να τον ανακουφίσει. Όταν ο Μίδας την πήρε στην αγκαλιά του, αμέσως το κορίτσι μεταμορφώθηκε σε χρυσό άγαλμα. Ο Μίδας τώρα απόλυτα απελπισμένος και ανήμπορος, σήκωσε τα χέρια ψηλά στους ουρανούς και κραυγάζοντας, παρακάλεσε τον θεό Διόνυσο να πάρει πίσω την προσφορά του γιατί αυτή είχε εξελιχθεί σε εφιάλτη!!!

Ο Διόνυσος αισθάνθηκε οίκτο για τον Μίδα και τον συμβούλεψε να πάει στον πιο κοντινό ποταμό, τον Πακτωλό, και να πλύνει εκεί τα χέρια του. Ο Μίδας ακολούθησε τις οδηγίες του Ολύμπιου θεού και επέστρεψε στο παλάτι του. Τώρα, ότι είχε αγγίξει, έπαιρνε την φυσική του μορφή και ιδιότητα. Αμέσως, ο Μίδας πήγε και αγκάλιασε την κόρη του, φέρνοντάς την πίσω στην ζωή. Εκείνη την στιγμή, ο Μίδας ένοιωσε πραγματικά ευτυχισμένος!!!

Μετά από αυτή την “τρομακτική εμπειρία”, ο Μίδας έγινε καλύτερος άνθρωπος και πιο γενναιοδωρος. Ένοιωθε ευγνώμων για όλα τα αγαθά που η ζωή του προσέφερε, ειδικά τα “καθημερινά” αλλά και “πολύτιμα”, όπως την αγάπη της κόρης του, το άρωμα ενός λουλουδιού ή την ανακούφιση πίνοντας δροσερό νερό από το ποτήρι!!!(τις πληροφορίες για τον μύθο του Μίδα τις βρήκα στην ιστοσελίδα <https://www.greeka.com>)

Το δεύτερο ιστορικό κείμενο που είναι επίσης βιογραφικό, λαμβάνει χώρα στον 20ο αιώνα, στην Βόρειο Αμερική, και πιο συγκεκριμένα στον Καναδά. Αφορά ένα “καθημερινό” και “θνητό” όν που τον θεωρούσαν τον πλουσιότερο επιχειρηματία του Καναδά, και έναν από τους πιο πετυχημένους παγκοσμίως. Το όνομά του είναι Paul Desmarais(1927-2013), ένας Γαλλοκαναδός που γεννήθηκε και μεγάλωσε στην πολιτεία του Ontario του Καναδά, στην πόλη του Sudbury.

Ο Paul Desmarais προερχόταν από πλούσια οικογένεια Γαλλοκαναδών, ενώ ο πατέρας του, ο Jean-Noel Desmarais, ήταν ένας διάσημος δικηγόρος και πετυχημένος επιχειρηματίας. Μετά που ο Paul Desmarais ολοκλήρωσε την μόρφωσή του σε εκλεκτές ιδιωτικές σχολές και σε αξιόλογα πανεπιστήμια στην Βόρειο Αμερική και στην Ευρώπη, ξεκίνησε μια λαμπρή καριέρα στον ιδιωτικό τομέα. Τελικά, συγκρότησε την δική του εταιρία, την Power Corporation of Canada, μια τεράστια και πολυδιάστατη διεθνική επιχείρηση που εμπλεκόταν στους οικονομικούς τομείς των μεταφορών, των τραπεζών, των επικοινωνιών, και των βιομηχανιών της ξυλείας και της χαρτοποιίας. Ο Paul Desmarais διέθετε προσωπικές κατοικίες στον Καναδά, στην California, στην Florida, στην Νέα Υόρκη και στην Γαλλία. Το 2007, οικονομικοί αναλυτές τον είχαν κατατάξει σαν τον τέταρτο πιο πλούσιο Καναδό και έναν από τους πιο ισχυρούς επιχειρηματίες σε όλη την υφήλιο. Η προσωπική περιουσία του τότε ανερχόταν στα 6 δισεκατομμύρια αμερικανικά δολάρια.(<https://fr.wikipedia.org/wiki/>)

Στις αρχές της δεκαετίας του 80, όταν ακόμη βρισκόμουν στο Montreal του Καναδά, ο Paul Desmarais είχε δώσει μια συνέντευξη σε μια Γαλλοκαναδέζα δημοσιογράφο στο κρατικό τηλεοπτικό κανάλι Radio Canada, το γαλλικό παράρτημα της κρατικής τηλεόρασης του

Καναδά, το CBC(Canadian Broadcasting Corporation). Η συνέντευξη έγινε στα γαλλικά και διήρκεσε περίπου 1 ώρα. Παρακολούθησα όλη την συνέντευξη , θέλοντας να μάθω τι θ'αποκάλυπτε αυτός ο διάσημος Καναδός μεγιστάνας με το "χρυσό άγγιγμα του Μίδα"!!!

Αυτή η πολύ διάσημη και έμπειρη δημοσιογράφος, έθεσε τις ερωτήσεις της μ'έναν πολύ άμεσο και δυναμικό τρόπο, αλλά απλά και διπλωματικά.Ζήτησε να μάθει για κάθε άποψη της ζωής του, για τα οικονομικά και πολιτικά του ενδιαφέροντα, για την ανατροφή του και για την οικογένειά του, για τις επαγγελματικές του δραστηριότητες και για την τεράστια περιουσία που είχε αποκτήσει μέσα από τις εμπορικές και χρηματοπιστωτικές συναλλαγές του. Ο Paul Desmarais απάντησε σε όλες τις ερωτήσεις, με ηρεμία και σαφήνεια!!!

Προς το τέλος αυτής της συνέντευξης, η δημοσιογράφος του έκανε μια τελευταία ερώτηση. Του είπε, ' Εσείς κύριε , μεγαλώσατε σ'ένα πλούσιο οικογενειακό περιβάλλον, είχατε την καλύτερη μόρφωση, έχετε μια υγιή και ευτυχισμένη οικογένεια, ταξιδέψατε σε όλη την υφήλιο άπειρες φορές, διαθέτεται δικές σας κατοικίες σε πολλά μέρη της γης, ενώ σας θεωρούν ένα πολύ πετυχημένο διεθνή επιχειρηματία και έναν από τους πλουσιότερους ανθρώπους όχι μόνο του Καναδά αλλά και παγκοσμίως. Τι άλλο θα θέλατε; ' Ο Paul Desmarais απάντησε γρήγορα και ειλικρινά, λέγοντας, ' Τα θέλω όλα!!!' , και πραγματικά το εννοούσε!!!

Αρχικά, η δημοσιογράφος φάνηκε λίγο ταραγμένη από την απάντησή του, αλλά σύντομα επανήλθε, κατανοώντας πως αυτή η σύντομη και ειλικρινή διατύπωση ήταν η μόνη που θα μπορούσε να εκφέρει. Λόγω της εμπειρίας της, γνώριζε καλά πως μέσα από την "διανοητική κατάσταση" του, σαν ένας πολύ ισχυρός και διάσημος διεθνικός επιχειρηματίας, δεν μπορούσε ν'αντιληφθεί το "όποιο όριο" των οικονομικών δραστηριοτήτων του , με σκοπό την απόκτηση όλο και περισσότερου πλούτου, όλο και περισσότερης εξουσίας-ακριβώς όπως ο Βασιλιάς Μίδας της Φρυγίας, χιλιάδες χρόνια πριν!!!

Από αυτές τις περιγραφές των δύο διάσημων προσωπικοτήτων, που τους χωρίζουν περίπου 3,000 χρόνια,θα μπορούσαμε να κάνουμε τις εξής παρατηρήσεις σχετικά με την φύση του "σύγχρονου ανθρώπου"(σε αντίθεση με τον πρωτόγονο άνθρωπο) και την κοινωνική κουλτούρα που ο ίδιος κατασκεύασε προοδευτικά στην διάρκεια του χρόνου.

Πρώτα απ'όλα, συνειδητοποιούμε ότι ο "σύγχρονος άνθρωπος" από την φύση του πάντα υπήρξε ιδιοτελής, πλεονέκτης και υλιστής, σε βάρος της ποιότητας της ζωής του,της διανοητικής του ακεραιότητας και της κατανόησής του σχετικά με τα φυσικά όρια της

“θνητής ύπαρξης” του. Αυτές οι καιρίες ανθρώπινες ιδιότητες και τάσεις συμπεριφοράς , έχουν υπονομεύσει την πρόνοια όλης της ανθρωπότητας, αλλά και του πλανήτη μας. Επνιξαν ή καθυστέρησαν μια ισορροπημένη και προοδευτική ανθρώπινη εξέλιξη που θα ωφελούσε τους πάντες, σε όποιο σημείο της γης και σε όποια εποχή!!!

Το δεύτερο συμπέρασμα στο οποίο καταλήγουμε σε σχέση με τον “σύγχρονο άνθρωπο” είναι ότι στους αρχαίους πολιτισμούς, όπως αυτόν της Αρχαίας Ελλάδας ή των Αρχαίων Ινδιών, σχεδόν όλα τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά που γνωρίζουμε σήμερα, παρέμεναν σταθερά και μόνιμα σε όλες τις εκφάνσεις τους. Παρ’όλα αυτά, τότε, υπήρχαν κοινωνικο-πολιτιστικά εργαλεία και κίνητρα που ήταν ενεργά στην καθημερινή ζωή, έτσι ώστε το άτομο να μπορεί να διακρίνει ποιά είναι τα θετικά και ποιά τα αρνητικά στοιχεία της ανθρώπινης φύσης, στα πλαίσια της γενικής κοινωνικής πρόνοιας και των ατομικών διανοητικών ισορροπιών!!!

Στους αρχαίους πολιτισμούς , η “λαϊκή σοφία” λειτούργησε σαν ένα κρίσιμο κοινωνικό συστατικό για την εξέλιξη και την επιβίωση του ανθρώπου, που σταδιακά μεταβλήθηκε σε μια καλά δομημένη “διαλεκτική νοητική σκέψη”. Αυτή η σοφία του απλού ανθρώπου γίνεται εμφανής μέσα από τους προφορικούς και γραπτούς τύπους των αρχαίων θρησκευτικών παραδόσεων και των αρχαίων μυθολογιών, σε αρχαία ρητά και σε αρχαία κείμενα όπως οι λαϊκοί μύθοι, τα αρχαία έπη και οι αρχαίες ελληνικές τραγωδίες. Η διάκριση μεταξύ αυτού που είναι επιβλαβές με εκείνο που είναι ωφέλιμο για την ποιότητα ζωής γενικότερα, και τι είναι εκείνο που αντιπροσωπεύει την ανθρώπινη αρετή και τι την ανθρώπινη μέγγενη, ήταν σαφές για όλους μέσα από την “λαϊκή κοινωνική κουλτούρα”.

Στην δική μας εποχή, ειδικά στην Δύση, η “λαϊκή σοφία” πλέον δεν εκφράζεται. Αυτό που ισχύει σήμερα, είναι η υπεροχή μιας “εικονικής κοινωνικής πραγματικότητας” που βασίζεται αποκλειστικά σε ατομικές εγωκεντρικές και ιδιοτελείς “υλιστικές καταναλωτικές προτεραιότητες”. Δεν υπάρχουν εκείνα τα κριτήρια κρίσης που να καθορίζουν τι είναι “πρακτικά” και “πραγματιστικά” ωφέλιμο για το άτομο και για την κοινωνία στο σύνολό της, εφόσον το κυρίαρχο “εικονικό κοινωνικό περιβάλλον” έχει διαμορφώσει μια μονοδιάστατη, ομοιογενή και παθητική ανθρώπινη οντότητα.

Η ανθρώπινη σκέψη , τα ανθρώπινα συναισθήματα και η ελεύθερη ανθρώπινη έκφραση , έχουν αμβλυνθεί ή έχουν καταπιεστεί από μια Παγκοσμιοποιημένη Ιδεολογία, βασισμένη σε

μια “δυτικοφερμένη εικονική πραγματικότητα” που δεν εμπεριέχει τίποτα το κοινό με την απεριόριστη πολυπλοκότητα της ζωής και της ανθρώπινης φύσης.

Αυτές είναι και οι κύριες αιτίες για το γεγονός ότι μια κάστα Πλουσίων και Ισχυρών παγκοσμίως, ένα πολύ ελάχιστο ποσοστό της ανθρωπότητας, έχει καταφέρει να ελέγχει και να καταδυναστεύει την ζωή μας!!! Στην Εικονική Κοινωνική Κουλτούρα μας, αυτά τα “αδίστακτα αρπακτικά”, έχουν εξελιχθεί σε “πρότυπα” των βιωματικών μας επιλογών. Πα’όλα αυτά, όλοι μας γνωρίζουμε πολύ καλά πως μέσα από τις “ψυχωτικές εμμονές” τους για εξουσία και για πλούτο, διαστρεβλώνουν και αποσυνθέτουν συνέχεια και σταθερά, την καθημερινή μας ζωή, την ανθρώπινη φύση και τον πλανήτη μας!!!

Όλη αυτή η “απόλυτη ανθρώπινη τρέλα” στα πλαίσια της κλινικής ψυχιατρικής, εξαναγκάζει όλο και περισσότερα άτομα(με την ανήθικη συνοχή ψυχιάτρων και διεθνικών εταιριών φαρμάκων), όλων των ηλικιών και οικονομικών τάξεων, να καταναλώνουν καθημερινά όλο και περισσότερα αντικαταθλιπτικά και αναλγητικά φάρμακα, για να μπορέσουν ν’αντέξουν την “αυτοκαταστροφική εικονική πραγματικότητα” που βιώνουν!!!

Τώρα θα προσπαθήσω να στοιχειοθετήσω ένα αντικειμενικό ορισμό για την Σημερινή Πολιτική Παγκοσμιοποίηση, όπως έχει καταγραφεί από “έγκυρους” κοινωνικο-πολιτικούς επιστήμονες στις παραθέσεις τους στο Wikipedia, στην ειδική σελίδα τους για την Πολιτική Παγκοσμιοποίηση, en.wikipedia.org/wiki/Political_Globalization. Τα αγγλικά κείμενα είναι μεταφρασμένα στα ελληνικά.

Ο William R. Thompson, καθηγητής διεθνών σχέσεων, έχει καθορίσει την Πολιτική Παγκοσμιοποίηση σαν, “...Η επέκταση ενός παγκόσμιου πολιτικού συστήματος και τους θεσμούς του, όπου διαπεριφερειακές συναλλαγές (συμπεριλαμβάνοντας όχι μόνο τις εμπορικές δραστηριότητες) διαχειρίζονται...”. Η Valentine M. Moghadam, καθηγήτρια κοινωνιολογίας, την περιέγραψε σαν μια “...αυξανόμενη τάση προς πολυμερείς σχέσεις(όπου τα Ηνωμένα Έθνη παίζουν κύριο ρόλο), προς ένα ανερχόμενο διεθνικό κρατικό μηχανισμό, και προς μια ανάδυση εθνικών και διεθνών μη-κυβερνητικών οργανισμών που λειτουργούν σαν θεματοφύλακες κυβερνήσεων, αυξάνοντας συνέχεια τις δραστηριότητές τους και την επιρροή τους...”.

Ο Manfred B. Steger, καθηγητής παγκόσμιας και διεθνικής κοινωνιολογίας, διευκρινίζει ότι η Πολιτική Παγκοσμιοποίηση “...αφορά την ενίσχυση και την αύξηση πολιτικών διασυνδέσεων σε όλη την υφήλιο...”. Τελικά, ο Colin Crouch, καθηγητής κοινωνιολογίας και πολιτικής

επιστήμης, αναφέρει ότι, "...Η Πολιτική Παγκοσμιοποίηση σχετίζεται με την αυξανόμενη ισχύ θεσμών παγκόσμιας διαχείρισης, όπως την Παγκόσμια Τράπεζα(World Bank), το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο(International Monetary Fund) και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου(World Trade Organization). Επίσης αφορά,την επέκταση και την ενδυνάμωση μη-κυβερνητικών οργανισμών, κοινωνικών κινήματων και διεθνικών δικτύων συνηγορίας που λειτουργούν εκτός συνόρων και αποτελούν έναν τύπο παγκόσμιας πολιτικής κοινότητας...".

Όλες οι προηγούμενες "επίσημες" περιγραφές που διατυπώσαμε , εκθέτουν κάποιες έγκυρες απόψεις ή κάποια συστατικά της Πολιτικής Παγκοσμιοποίησης, η κάθε μία βάζοντας έμφαση και απομονώνοντας μια συγκεκριμένη διάσταση αυτής της Παγκοσμιοποίησης. Για παράδειγμα , έχουμε την δυναμική " της επέκτασης ενός παγκόσμιου πολιτικού συστήματος και των θεσμών του". Επίσης υπάρχει το δεδομένο "μιας αυξανόμενης τάσης προς πολυμερείς σχέσεις". Μετά παρατηρούμε "την ενίσχυση και την αύξηση πολιτικών διασυνδέσεων σε όλη την υφήλιο". Τελικά , συνειδητοποιούμε "την αυξανόμενη ισχύ θεσμών παγκόσμιας διαχείρισης όπως την Παγκόσμια Τράπεζα(World Bank), το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο(IMF) και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου(WTO)".

Όπως έχω ήδη επισημάνει, κάθε ένας από αυτούς τους "καταξιωμένους" επιστήμονες , περιγράφει ένα "μικρό κομμάτι" ενός " ολοκληρωμένου γρίφου" που αντανakλά αντικειμενικά την αληθινή εικόνα της σημερινής Πολιτικής Παγκοσμιοποίησης. Για μένα προσωπικά,αυτή η "δήθεν" επιστημονική προσέγγιση είναι σκόπιμη, έτσι ώστε η πραγματική ταυτότητα ολόκληρου του γρίφου να μην αποκαλυφτεί, που είναι η Αμερικανική Πολιτική Παγκοσμιοποίηση ή η Αμερικανική Αυτοκρατορία!!!

Όλα αυτά τα διάφορα συστατικά ή τα "κομμάτια του γρίφου" που αντιπροσωπεύουν κάποιες διαστάσεις της Σημερινής Πολιτικής Παγκοσμιοποίησης, είναι πρακτικά και πραγματιστικά άμεσα καθορισμένα, ελεγχόμενα και χειριζόμενα από Αμερικανικούς διεθνικούς πολιτικούς και οικονομικούς οργανισμούς και συμφέροντα. Αμερικανικές ηγεμονικές και επεκτατικές κοινωνικές οντότητες που διαθέτουν τα μέσα για να κυριαρχούν και να μονοπωλούν "διαπεριφερειακές συναλλαγές" και "διεθνείς μη-κυβερνητικούς οργανισμούς" όπως την Παγκόσμια Τράπεζα (World Bank), τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου"(World Trade Organization) και τα Ηνωμένα Έθνη. Όπως επίσης διεθνή κοινωνικά κινήματα ή διεθνικά δίκτυα συνηγορίας σαν την Green Peace, την Amnesty International και το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Αν αυτά τα διάφορα κομμάτια του γρίφου ενωθούν, θα εμφανίσουν την εικόνα ενός "πελώριου ελέφαντα" , που δεν είναι παρά η Αμερικανική Πολιτική Παγκοσμιοποίηση ή η Αμερικανική Αυτοκρατορία!!!

Χρησιμοποίησα αυτή την μεταφορική έννοια του “πελώριου ελέφαντα” να αντιπροσωπεύει την Αμερικανική Αυτοκρατορία ή την Αμερικανική Πολιτική Παγκοσμιοποίηση, επειδή μου θύμισε τον αρχαίο Ινδικό μύθο του “ελέφαντα και των τυφλών”. Σαν τους κοινωνικο-πολιτικούς αναλυτές που ερμηνεύουν την Πολιτική Παγκοσμιοποίηση έτσι και ο κάθε τυφλός στον μύθο προσπάθησε να ερμηνεύσει την εικόνα ενός ελέφαντα, αγγίζοντας ένα μέρος του ζώου, ένα ζώο άγνωστο γι’αυτούς.

Ο αρχαίος Ινδικός μύθος ιστορεί τα εξής:

‘Κάποτε , ζούσαν σ’ένα χωριό έξη τυφλοί . Μια μέρα,οι χωρικοί τους είπαν,‘ Συγχωριανοί, σήμερα στο χωριό μας βρίσκεται ένας ελέφαντας.’ Αυτοί δεν είχαν ιδέα για το τι ήταν ένας ελέφαντας.

Λοιπόν είπαν μεταξύ τους, ‘Αν και δεν μπορούμε να δούμε τον ελέφαντα, ας πάμε τουλάχιστον να τον αγγίξουμε.’ Όλοι λοιπόν πήγαν στο μέρος που βρισκόταν ο ελέφαντας. Ο κάθε ένας από αυτούς άγγιξε τον ελέφαντα.

‘Ε, ο ελέφαντας είναι μια κολόνα’, είπε ο πρώτος τυφλός που άγγιξε το πόδι του ελέφαντα.

‘Α, όχι! Είναι σαν το σχοινί’, είπε ο δεύτερος τυφλός που άγγιξε την ουρά του ελέφαντα.

‘Α,όχι! Είναι σαν ένα χοντρό κλαδί δένδρου’, είπε ο τρίτος τυφλός που άγγιξε την προβοσκίδα του ελέφαντα.

‘Είναι σαν μια πελώρια βεντάλια’, είπε ο τέταρτος τυφλός που άγγιξε το αυτί του ελέφαντα.

‘Είναι σαν ένα τεράστιο τείχος’, είπε ο πέμπτος τυφλός που άγγιξε το στομάχι του ελέφαντα.

‘Είναι σαν ένας στέρεος σωλήνας’, είπε ο έκτος τυφλός που άγγιξε τον χαυλιόδοντα του ελέφαντα.

Άρχισαν και οι έξη να λογομαχούν μεταξύ τους για τον ελέφαντα, ενώ ο κάθε ένας από αυτούς επέμενε πως ο ίδιος είναι σωστός. Και η ιστορία συνεχίζεται...(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.jainworld.com>)

Από το υλικό που έχω διαβάσει σχετικά με την σημερινή Πολιτική Παγκοσμιοποίηση ή την Αμερικανική Παγκοσμιοποίηση, αυτό που ανακάλυψα σαν αντικειμενική αναφορά ή γενική περιγραφή της σημερινής Πολιτικής Παγκοσμιοποίησης δεν προέρχεται από έναν σημαντικό εμπειρογνώμονα , αλλά από ένα πολύ ισχυρό και πολύ πετυχημένο παγκόσμιο πολιτικό ηγέτη, τον Vladimir Putin, Πρόεδρο της Ρωσίας.

Στις 10 Φεβρουαρίου, 2007, στην Γενική Διάσκεψη του Μονάχου για την Πολιτική Ασφάλεια, ο Vladimir Putin έβγαλε ένα λόγο και μετά απάντησε σε ερωτήσεις διεθνών δημοσιογράφων. Στην διάσκεψη συμμετείχαν πολιτικοί, στρατιωτικοί, επιχειρηματίες και ειδικοί από περισσότερο από 40 κράτη.

Στην αρχή του λόγου του, ο Πρόεδρος της Ρωσίας εξέφρασε τις απόψεις του για την παγκόσμια πολιτική κατάσταση, βάζοντας έμφαση στην παγκοσμιοποιημένη επιρροή των Ηνωμένων Πολιτειών σαν Παγκόσμια Υπερδύναμη.

Είπε τα εξής : “... Τελικά, τι είναι ένας μονοπολικός κόσμος; Όσο και αν τον στολίζεις αυτόν τον όρο, στο τέλος της ημέρας αναφέρεται σε ενός τύπου κατάσταση, ουσιαστικά ενός κέντρου εξουσίας, ενός κέντρου ισχύς, ενός κέντρου αποφάσεων...Είναι ένας κόσμος όπου υπάρχει μόνο ένα αφεντικό,μόνο μια πολιτική κυριαρχία. Και αυτό σίγουρα δεν έχει τίποτα το κοινό με την δημοκρατία. Διότι, όπως γνωρίζεται , η δημοκρατία είναι η ισχύς της πλειοψηφίας απέναντι στα συμφέροντα και στις απόψεις της μειοψηφίας.

Βλέπουμε όλο και περισσότερο μια απαξίωση των βασικών αρχών του διεθνούς δικαίου. Επίσης , ανεξάρτητες αρχές δικαίου, σταδιακά προσεγγίζουν το σύστημα δικαίου ενός κράτους. Ενός κράτους, και φυσικά πάνω απ’όλα των Ηνωμένων Πολιτειών, που έχουν

υπερβεί τα δικά τους εθνικά σύνορα με κάθε τρόπο. Αυτό γίνεται εμφανές με την οικονομική, πολιτική, πολιτιστική και μορφωτική τακτική που επιβάλλει σε άλλες χώρες...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(en.Kremlin.ru)

Λοιπόν διαπιστώνουμε ότι η Πολιτική Παγκοσμιοποίηση είναι ένα πολύ ισχυρό μέσο ή μια πολύ ισχυρή παγκόσμια στρατηγική των Ηνωμένων Πολιτειών για να εξασφαλίσουν και για να ενισχύσουν την παγκόσμια ηγεμονία τους , πολιτικά, οικονομικά και πολιτιστικά. Μια Ιμπεριαλιστική Αμερικανική Διεθνή Πολιτική πάντα υπήρξε κυρίαρχη από την εποχή της ίδρυσης αυτής της χώρας το 1776, και μέχρι σήμερα. Σαν συνέπεια,θα αναφερθούμε σε επιφανείς Αμερικανικές πολιτικές προσωπικότητες οι οποίες προπαγάνδισαν ανοιχτά τον ιστορικό ηγεμονικό ρόλο της Αμερικής, τότε(μετά την ανεξαρτησία της) και τώρα!!!

Η πρώτη Αμερικανική ιστορική προσωπικότητα είναι ο Thomas Paine(1737-1809), ο οποίος το 1777, διορίστηκε Γραμματέας της Επιτροπής για Εξωτερικές Υποθέσεις της Αμερικανικής Βουλής, και του οποίου τα φυλλάδια “Κοινή Λογική”(Common Sense) ή “ Το Ανθρώπινο Δικαίωμα”(Right of Man), ήταν τα πιο πολυδιαβασμένα πολιτικά έντυπα στην εποχή του. Τα πολιτικά πιστεύω του Thomas Paine για μια “Εξαιρετη Αμερική”(Exceptional America), επηρέασαν ουσιαστικά τα πολιτικά ιδανικά των πρώτων πολιτικών ηγετών μιας Ανεξάρτητης Αμερικής όπως τον Benjamin Franklin, τον George Washington και τον Thomas Jefferson. Επίσης επηρέασαν τον μέσο Αμερικανό Πολίτη(λευκός, αρσενικός, Χριστιανός, με περιουσιακά στοιχεία) των πρώτων 13ων Αμερικανικών Πολιτειών.

Οι πολιτικές προτεραιότητες του Thomas Paine επίσης διαμόρφωσαν πολλές από τις ιδεολογικές αρχές της Αμερικανικής πολιτικής κουλτούρας , από εκείνη την εποχή μέχρι σήμερα.”...Ο Thomas Paine ξεκινούσε τις συσπειρωτικές του εξαγγελίες για την ανεξαρτησία των Βρετανικών Αμερικανικών Αποικιών με το σύνθημα ή το μήνυμα ότι ‘το θέμα Αμερική είναι σε μεγάλο βαθμό και το θέμα όλης της ανθρωπότητας’. Αυτή ήταν μια δήλωση που αποσκοπούσε να αναδείξει την Αμερική σαν μια χώρα άμεσα συνδεδεμένη με τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά παράλληλα ξεχωριστή και εξαιρετη. Για τον Thomas Paine, η Αμερική αντιπροσώπευε το ‘άσυλο της ανθρωπότητας’, τον τόπο όπου η ελευθερία που είχε εκδιωχθεί από κάθε μέρος του κόσμου, θα μπορούσε να επικρατήσει.Αυτήν την εικόνα που είχε προβάλλει ένας από τους πιο επιφανείς πολιτικούς σχολιαστές της Αμερικανικής Επανάστασης, παραμένει κύρια στην Αμερικανική ταυτότητα...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.psa.ac.uk>)

Η σύγχρονη εκδοχή του Thomas Paine στις Ηνωμένες Πολιτείες σήμερα, είναι ο Richard Nathan Haass(1951-), ο οποίος υπηρετεί σαν πρόεδρος και σαν εκπρόσωπος του

Συμβουλίου Εξωτερικών Σχέσεων(Council on Foreign Relations) από τον Ιούλιο του 2003. Ο Κύριος Haass έχει στο παρελθόν λειτουργήσει σαν ανώτερος σύμβουλος στο Υπουργείο Αμύνης της Αμερικής(1979-1980) και στο Υπουργείο Εξωτερικών της Αμερικής(1981-1985). Κάτω από την Προεδρία του George H.W.Bush(1989-1993), υπήρξε ο προσωπικός σύμβουλος του Προέδρου και ο ειδικός διαχειριστής για θέματα που αφορούσαν την Μέση Ανατολή και την Νότιο Ασία.

Το Συμβούλιο Εξωτερικών Σχέσεων(Council on Foreign Relations) ιδρύθηκε το 1921, και είναι μια μη-κυβερνητική, μη-κερδοσκοπική "δεξαμενή σκέψης"(think tank)** στην Αμερική, που εξειδικεύεται πάνω στην εξωτερική πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών και σε Διεθνή Θέματα. Τα μέλη του αντιπροσωπεύουν πρεσβύτερους πολιτικούς, περισσότερο από μια δωδεκάδα υπουργών εξωτερικών, πρώην διευθυντές της CIA(Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών), τραπεζικούς, δικηγόρους, καθηγητές, και ανώτερα στελέχη των μέσων μαζικής ενημέρωσης.(http://en.wikipedia.org/wiki/Council_on_Foreign_Relations)

(**δεξαμενή σκέψης(think tank)- ένα σώμα εμπειρογνομένων που παρέχει συμβουλές και ιδέες για συγκεκριμένα πολιτικά ή οικονομικά προβλήματα.(μετάφραση στα ελληνικά)(Oxford Living Dictionaries)

Ο Κύριος Nathan Haass, σαν σημαντικός πολιτικός σύμβουλος για τις στρατηγικές της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών, περιγράφει ξεκάθαρα τις απόψεις του για την εξωτερική πολιτική της χώρας του στο βιβλίο του "Ο Απρόθυμος Σερίφης"(The Reluctant Sheriff) που εκδόθηκε το 1997, όπου ουσιαστικά καθορίζει τα βασικά συστατικά της πολιτικής ιδεολογίας της Κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών για την Παγκοσμιοποίηση, και φυσικά αυτή του Συμβουλίου Εξωτερικών Σχέσεων. Στο βιβλίο του ο Κύριος Haass εκφράζει την απόλυτη πεποίθησή του στο ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες θα πρέπει να λειτουργούν σαν μια "χαλαρή αυτοκρατορία"(informal empire), και επίσης ότι είναι επιτακτικό η εξωτερική της πολιτική να προσεγγίζει μια "αυτοκρατορική εξωτερική πολιτική"(imperial foreign policy)!!!

Ο Κύριος Haass στο βιβλίο του "Ο Απρόθυμος Σερίφης"(The Reluctant Sheriff), εξηγεί τα εξής:"...αυτό που θα αποδειχθεί κρίσιμο θα είναι οι δυνατότητες των Ηνωμένων Πολιτειών να πείσει τους άλλους να υιοθετήσουν και να ταυτιστούν με τις προτιμήσεις της- και η βούληση όπως και η ικανότητα των Ηνωμένων Πολιτειών να λειτουργήσει σαν "σερίφης", να κινητοποιηθεί η ίδια και να κινητοποιήσει τους άλλους- και να βάζει πίεση όταν υπάρχει αντίσταση...".(μετάφραση στα ελληνικά)(https://en.wikipedia.org/wiki/Richard_N._Haass)

Τώρα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι διατάξεις για την θεσμική πολιτική διαμόρφωση των Ηνωμένων Πολιτειών προσδιορίστηκαν σε μεγάλο βαθμό πρώτα από την Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας(Declaration of Independence) που υιοθετήθηκε από την Δεύτερη Ηπειρωτική Συνάντηση του Συνεδρίου(Second Continental Congress Meeting) στην Φιλαδέλφεια , στις 4 Ιουλίου, 1776, και από το Σύνταγμα της Αμερικής, που διατυπώθηκε το 1787, επικυρώθηκε το 1788, και μπήκε σε εφαρμογή το 1789.(<https://www.senate.gov/>)

Με την Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, οι δεκατρείς Αμερικανικές αποικίες της Βρετανίας που ήταν σε εμπόλεμη κατάσταση με αυτή την χώρα, ξεκίνησαν μια συλλογική πρώτη κίνηση για να δημιουργήσουν τις Ηνωμένες Πολιτείες, εξαγγέλλοντας επίσημα ότι πλέον δεν βρισκόντουσαν κάτω από την διοίκηση του Βασιλείου της Βρετανίας. Η ιδεολογική και η πολιτική έμφαση αυτής της Διακήρυξης, άγγιζαν τα πολιτικά δικαιώματα όλων των ατόμων, που “έχουν δημιουργηθεί ίσα”, και την προστασία αυτών των πολιτικών δικαιωμάτων από την Αμερικανική Κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση που οι δικαιοδοσίες της πήγάζαν από την συγκατάθεση αυτών που κυβερνώνται μέσα από την εκλογή των αντιπροσώπων τους.

Τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα όπως αναφέρονται στην Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας είναι η Ζωή, η Ελευθερία και η Προσέγγιση της Ευτυχίας. Αυτό το έγγραφο και οι θεσμικές του αρχές δεν διέθεταν νομικό κύρος, ειδικά μετά την ενεργοποίηση του Αμερικανικού Συντάγματος το 1789.(<https://www.shmoop.com>)

Εξετάζοντας την σημασιολογία του κειμένου της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας, ένας πολιτικός εμπειρογνώμονας θα μπορούσε να συμπεράνει ότι τα πολιτικά και ιδεολογικά του κριτήρια βασίζονται στις έννοιες της Δημοκρατίας(Democracy) και του Φιλελευθερισμού(Liberalism), νοητικά κατασκευάσματα μιας Δυτικής Πολιτισμικής Παράδοσης. Σαν συνέπεια, για ν'αποσαφηνίσουμε αν αυτές οι θεσμικές υποθέσεις ευσταθούν πραγματικά στην διαμόρφωση της Αμερικανικής Πολιτικής Κουλτούρας, θ'αναζητήσουμε επίσημους ορισμούς αυτών των πολιτικών εννοιών.

Από την ιστοσελίδα <https://dictionary.cambridge.org> , η Δημοκρατία(Democracy) περιγράφεται σαν, “...η πίστη στην ελευθερία και στην ισότητα των ανθρώπων, ή ένα σύστημα διακυβέρνησης βασισμένο σ'αυτή την πίστη, όπου η εξουσία εξασκείται είτε μέσω εκλεγμένων αντιπροσώπων είτε άμεσα από τους ίδιους τους πολίτες...”.(μετάφραση στα ελληνικά)

Από την ιστοσελίδα <http://www.dictionary.com> , ο Φιλελευθερισμός(Liberalism)

μεταφράζεται σαν "...μια πολιτική ή κοινωνική φιλοσοφία που υποστηρίζει την ελευθερία του ατόμου, ένα κοινοβουλευτικό σύστημα διακυβέρνησης, μια μη βίαια τροποποίηση των πολιτικών, κοινωνικών, ή οικονομικών θεσμών , για την εξασφάλιση μιας απεριόριστης εξέλιξης σε όλους τους τομείς των ανθρωπίνων ενεργειών, και η κυβερνητική εγγύηση των ατομικών πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών...".(μετάφραση στα ελληνικά)

Το γεγονός ότι εκείνη την εποχή, δηλαδή στα τέλη του 18ου αιώνα , γυναίκες, σκλάβους και ιθαγενείς Ινδιάνους, δεν τους θεωρούσαν νομικά ισότιμα άτομα με τους λευκούς αρσενικούς ενήλικες, σαν αποτέλεσμα , τα βασικά πολιτικά δικαιώματά τους, δηλαδή για την Ζωή, την Ελευθερία και την Προσέγγιση της Ευτυχίας(Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας) ,δεν προστατευόντουσαν συνταγματικά από την Αμερικανική Κυβέρνηση και το Δικαστικό Σώμα του κράτους. Παράλληλα, την στιγμή που οι γυναίκες , οι σκλάβοι και οι ιθαγενείς Ινδιάνοι δεν είχαν ενταχθεί από το κράτος σαν νόμιμοι πολίτες, τους απαγόρευαν να συμμετέχουν στην χώρας τις "δημοκρατικές" εκλογικές διαδικασίες!!!

Τώρα θα εξετάσουμε το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής που μπήκε σε εφαρμογή το 1789. Είναι το πιο σημαντικό νομικό έγγραφο που καθορίζει το σχήμα της κυβέρνησης της χώρας και την πολιτική της κουλτούρα.***

(***πολιτική κουλτούρα- μια σειρά από κοινωνικές στάσεις, πεποιθήσεις και απόψεις, που παρέχουν τάξη και ουσία στο πολιτικό γίγνεσθαι, όπως και τις βασικές υποθέσεις και τους βασικούς κανόνες που ρυθμίζουν τις συμπεριφορές του πολιτικού συστήματος.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.encyclopedia.com>)

Πρώτα απ'όλα , θα πρέπει ν'αποσαφηνίσουμε την πολιτική έννοια της Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Από την ιστοσελίδα <https://legaldictionary.net> , έχουμε την ακόλουθη περιγραφή:"Μια κοινοβουλευτική δημοκρατία είναι ένας τύπος διακυβέρνησης όπου ο επικεφαλής του κράτους ,όπως και άλλοι αξιωματούχοι, εκλέγονται από τους πολίτες της χώρας για να τους αντιπροσωπεύουν . Αυτοί οι αντιπρόσωποι είναι υποχρεωμένοι να σέβονται τους κανόνες του συντάγματος της χώρας όταν διοικούν τους πολίτες τους.(μετάφραση στα ελληνικά)

Όταν το Αμερικανικό Σύνταγμα εφαρμόστηκε, οι πολίτες που θα εκλέγανε τους αντιπροσώπους τους έπρεπε να ήταν λευκοί ενήλικες άντρες με περιουσιακά στοιχεία. Οι γυναίκες , οι ιθαγενείς Ινδιάνοι και οι Αφρικανοί σκλάβοι που συνεισφέραν στην οικονομία της χώρας, ιδιαίτερα στον αγροτικό τομέα,ήταν αποκλεισμένοι από το "εκλογικό σώμα",την

στιγμή που δεν είχαν ταξινομηθεί σαν νόμιμοι πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτή είναι ακριβώς και η αιτία που η λέξη “δημοκρατία” δεν αναφέρεται πουθενά στα άρθρα του Αμερικανικού Συντάγματος.

Ο Κύριος Alan Keyes, ένας Αφροαμερικανός πολιτικός που υπηρέτησε στην κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών σαν Υφυπουργός Εξωτερικών για την Οργάνωση Διεθνών Υποθέσεων(1985-1987), επικεντρώνεται σε αυτή την θεσμική διαστρέβλωση του κειμένου του Αμερικανικού Συντάγματος, και εξηγεί τις πολιτικές σκοπιμότητες πίσω από αυτή την αδικαιολόγητη θεσμική παράληψη, λέγοντας ότι, “...Εγώ συχνά αναρωτιέμαι για το γεγονός ότι πολλά άτομα που ισχυρίζονται ότι στηρίζουν το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών, έχουν αγνοήσει τελείως τους κρίσιμους όρους της και τις διατάξεις της. Ένα από τα σημεία αυτής της αγνόησης είναι ο όρος “δημοκρατία” για να περιγράψει το είδος διακυβέρνησης που εγκαθιδρύθηκε με το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Παρ’όλα αυτά, αυτός ο όρος δεν χρησιμοποιείται σε κανένα από τα βασικά ιδρυτικά έγγραφα-ούτε στο Σύνταγμα, ούτε και στην Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, που συνοψίζει τις αρχές του Συντάγματος. Η αιτία γι’αυτό είναι πολύ απλή – η δημοκρατία δεν επιτυγχάνει αυτό που οι Ιδρυτές της Αμερικής θεωρούσαν σαν αναγκαίο σκοπό για μια κοινοβουλευτική κυβέρνηση...”(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://dailycaller.com>)

Καταλήγοντας λοιπόν λέμε, πως οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής δεν είναι ούτε μια Κοινοβουλευτική Δημοκρατία ούτε μια Δημοκρατία, τυπικά,πρακτικά και πραγματιστικά. Επίσης , οι “πρώτες τρεις λέξεις” στην εισαγωγή του Αμερικανικού Συντάγματος είναι “Εμείς οι Πολίτες”(We The People), λέξεις κλειδιά που αναφέρονται αποκλειστικά σε “λευκούς ενήλικες με περιουσιακά στοιχεία”. Με το ίδιο πνεύμα μιας Αμερικανικής Εικονικής Πραγματικότητας, στην ιστοσελίδα της Αμερικανικής Γερουσίας, παρουσιάζεται μια γενική περιγραφή του Αμερικανικού Συντάγματος που επισημαίνει τα εξής: “...Για περισσότερα από 200 χρόνια, το Σύνταγμα είναι σε ενεργεία γιατί οι διαμορφωτές του πέτυχαν να διαχωρίσουν και να ισορροπήσουν τις κρατικές εξουσίες, έτσι ώστε να προστατεύσουν τα συμφέροντα μια πλειοψηφικής κυβέρνησης και της μειοψηφίας τα δικαιώματα για ελευθερία και ισότητα, όπως και αυτά των ομοσπονδιακών και πολιτειακών κυβερνήσεων...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.senate.gov/>)

Αν αναλογίσουμε μόνο τις καθημερινές δοκιμασίες και την καθημερινή εκμετάλλευση που υπέστησαν οι ιθαγενείς Ινδιάνοι και οι Αφροαμερικανοί για περισσότερο από 250 χρόνια,κάτω από τις διάφορες κυβερνήσεις της χώρας, θα πρέπει εδώ να τονίσουμε ότι η Αμερικανική Γερουσία πραγματικά θα πρέπει να θεωρεί τους αναγνώστες της “πολύ χαϊβάνια”!!!

Το πλησιέστερο σημείο όπου κάπως η λέξη ή η έννοια της “ισότητας”(equality) αναφέρεται είναι στην 14η τροπολογία του Αμερικανικού Συντάγματος που επικυρώθηκε το 1868. Αυτή η τροπολογία εμπεριέχει μια “ρήτρα” που καθορίζει πως, “...καμία πολιτεία(state) δεν έχει το δικαίωμα να αρνηθεί σε όποιο άτομο κάτω από την δικαιοδοσία της, ισότιμη νομική προστασία...”(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.shmoop.com>)

Η ιδεολογική παραποίηση που επιβλήθηκε από τους Πατέρες του Αμερικανικού Έθνους στο τελικό κείμενο του Αμερικανικού Συντάγματος, σε σχέση με τις πολιτικές έννοιες της “δημοκρατίας”, της “ισότητας”, του “φιλελευθερισμού” και του θεσμικού πλαισίου μιας “κοινοβουλευτικής δημοκρατίας”, θα γίνει σαφής όταν εντοπίσουμε και αναλύσουμε την απάνθρωπη, ανήθικη και παράνομη μεταχείριση των ιθαγενών Ινδιάνων και των Αφρικανών σκλάβων, και αργότερα των Αφροαμερικανών, μέσα από την επίσημη κυβερνητική πολιτική της Αμερικής.

Το ίδιο θα ανακαλύψουμε με την επεκτατική εξωτερική πολιτική της Αμερικής που φιλοδοξούσε να χτίσει την δική της αυτοκρατορία , από τις αρχές της ίδρυσής της , τον Ιούλιο του 1776.”...Επέκταση και μια αυτοκρατορική οικοδόμηση ήταν βασικές απασχολίες για τους Αμερικανούς ηγέτες την στιγμή που η Ανεξαρτησία της χώρας τους είχε γίνει πραγματικότητα, και θέματα σαν την ανάπτυξη και την ηγεμονία σταδιακά απέκτησαν μεγαλύτερη σημασία μέσα στο πρώτο ήμισυ του 19ου αιώνα...”(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.americanforeignrelations.com>)

George Washington, Η Πρώτη Αυτοκρατορία των Ηνωμένων Πολιτειών